

στος 1 β, ἀπανεβάτος, γλυκανάλατος, κρύος, σαχλός.

ἀπανεβάτα ἐπίρρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πλομάρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπανεβάτος.

Ἀπροσδοκῆτως: Ἀπανεβάτα ἡρόθις - σὶ εἶδα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄξαφνα.

ἀπανεβάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπινέβατους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀπανεβατός <ἀπανεβαίνω τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α. Ἀπανεβάστος 2, ὁ ἰδ.

ἀπανεβατούρι τό, ἀμάρτ. ἀπανιβατούρ' Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπανεβαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀνεβατούρια.

Μετων. ἄνθρωπος ἐνοχλητικός, φορτικός.

ἀπάνεμα ἐπίρρ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. Χαλκ.) Σῦρ. Σίφν. Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνεμος.

Εἰς ὑπὴνεμον μέρος ἐνθ' ἄν.: Σήμερα εἶναι πολλὸς ἀέρας, λοιπὸν πρέπει νὰ πᾶς ν' ἀράξης ἀπάνεμα Σῦρ. Ἐλα νὰ κάτσωμε ἐπὶ τοῦ ναι ἀπάνεμα Ἀπύρανθ.

ἀπανεμιά ἡ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Δαμαρ. Κινίδ. Τρίτοδ. Χαλκ.) Παξ. Πάρ. Σίφν. Σκῦρ. Τήν. Χίος — ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 87 ΜΤσιριμῶκ. Δεκάστ. 14 — Λεξ. Περιδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπανιμιά Ἡπ. κ. ἄ. ἀπανομιά Δαρδαν. Θράκ. (Καλαμ. Λούπιδ. Μυριόφ. Στέρν.) ἀπανομιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. ἀπονιμιά Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπαναμιά Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀπαλεμιά Πάρ. (Λεῦκ.) ἴπανεμιά Ἡπ. (Χουλιαρ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. ἴπαλεμιά Πάρ. (Λεῦκ.) Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀπανεμία. Διὰ τὸν τύπ. ἀπανομιά ἰδ. ἄνομος παρὰ τὸ ἄνεμος. Ὁ τύπ. ἀπαναμιά κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφορμ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐλλειψις ἀνέμου, νηνεμία Μύκ. Τήν. Χίος — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΜΤσιριμῶκ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περιδ. Αἰν. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ.: Ἀπανεμιά ἔχομε καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ξανεμίσωμεν Χίος || Ποιήμ.

Τὴν κοιμισμένη ἀκρογαλιά, | ὁ ἄνεμος, εἶπες, ἄς τὴν ταράξῃ, μέσα μου εἶν' ἀγγιχτὴ ἀπανεμιά | καὶ δὲν τρομάζει ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

Κ' εἶπες νὰ κάνουμε παννιά, | νὰ πάμε 'ς τ' ὁμορφο νηοί, μὰ πέσαμε 'ς ἀπανεμιά

ΜΤσιριμῶκ. ἐνθ' ἄν. 2) Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὴνεμον Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Δαρδαν. Ἡπ. (Δρόβιαν. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Δαμαρ. Κινίδ. Τρίτοδ. Χαλκ.) Παξ. Πελοπν. (Μεσσ.) Σίφν. Σκῦρ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 363 Πρω. Δημητρ.: Ὅλα μου τὰ πράματα ναι 'ς ἀπανεμίες Ἀπύρανθ. Ἡῦρ' ἀπανεμιά νὰ καθίσω Σίφν. Κάτσε 'ς τ'ν ἀπανεμιά νὰ μὴ σὲ φ'σαρίζῃ ὁ ἀέρας Σκῦρ. Συνών. ἀπάγκειασμα 1, ἀπάγκειος 2, ἀπανεμίδα (II), ἀπανεμίδι (II) 1, ἀπανεμος 2. β) Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τῆς βροχῆς Ἰμβρ.: Ἰμεῖς ἡῦραμ' ἀπανομιά κι δὲ γραθήκαμ'. 3) Ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττων, οἷον τοῖχος, κλάδοι δένδρων κττ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Δαμαρ.): Κάνει ἀπανεμιά γὰ νὰ πυρρώνῃ τ' ἄλωνι (κατασκευάζει τι προστατευτικὸν τοῦ ἄλωνιου κατὰ τοῦ ἀνέμου) Δαμαρ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀσυλον, καταφύγιον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Παξ. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἄ.) — Κορ. ἐνθ. ἄν.: Δὲν ἔχον ἀπανομιά Ἀδριανούπ. || Παροιμ. φρ. Ὅπου σ' ἔχει ἀπανομιά κρυάδα δὲ φοβᾶται (εἰρωνικῶς πρὸς ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ δὲν ὠφελεῖ) Πάρ. Συνών. ἀπανέμισμα.

2) Περιθάλψις, περιποίησις Θράκ. (Στέρν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μεγάλῃ ναι, μὰ θὰ τὴ δάρω ἰὰ ἴπανεμιά (ἐνν. θὰ τὴν πάρω ὡς γυναῖκα) Ἀπύρανθ. Ὅποιος ἔρθη κ' ἐπά, ἔρχεται ἰὰ ἴπανεμιά αὐτόθ. 3) Φιλοξενία Θράκ. (Καλαμ. Λούπιδ. Μυριόφ.): Ὅταν πάγω 'ς τὸ σπῖτι τ' ἀπανομιά δὲν ἔχω. 4) Ἡσυχία Θράκ. (Καλαμ. Στέρν.): Δὲν ἔχω ἀπανομιά ἀπάνω μ'. 5) Ἐχέγγυον Θράκ. (Στέρν.): Θέλω νὰ ἔχω μὴν ἀπανομιά. 6) Ἐπανωφόριον Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲν ἔχεις τίот' ἀπανεμιά νὰ βάλῃς, μόνον θὰ βγῇς ἀπὸ ἴλεκοῦ ὅξω; (ἀπὸ ἴλεκοῦ = μόνον μὲ τὸ γιλέκο). Συνών. ἀπανεμίδι (II) 2.

ἀπανεμιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπανεμιά.

1) Ἀπροσ. εἶναι ὑπὴνεμον: Κάθισε δὴ ποῦ ἀπανεμιάζει. Συνών. ἀπαγκειάζω 1, ἀπανεμίζω 1. 2) Προσωπικ. εὐρίσκομαι εἰς ὑπὴνεμον μέρος. Συνών. ἀπαγκειάζω 2 ἀπαγκειάρω 1, ἀπανεμίζω 2.

ἀπανεμίδα ἡ, (I) Κεφαλλ. Μύκ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπαμενίδα Λεξ. Δημητρ. ἀπανομίδα Ἄνδρ. Τήν. Ἰων. (Καράμπ. Σμύρν.) ἴπανομίδα Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ἀνεμίδα (I).

Τὰ κατὰ τὴν λίκμησιν ἢ τὸ κοσκίνισμα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενα, οἷον κούφη σταφίς, κατώτερος σῖτος, ζιζάνια κττ. Συνών. ἀνεμίδα (I) 4, ἀνεμίδι (II) 1, ἀπανεμίδι (I) 1.

ἀπανεμίδα ἡ, (II) Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνεμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὴνεμον: Ἐδὼ δὲ μᾶς χτυπᾷ ὁ ἀέρας, εἶναι ἀπανεμίδα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανεμιά Α 2.

ἀπανεμιδερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἴπανεμιδερός Α. Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπανεμίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου: Ἰπανεμιδερό σπῖτι. Ἰπανεμιδερός ὁδᾶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάγκειος 1.

ἀπανεμίδι τό, (I) Σίφν. Χίος (Βολισσ. κ. ἄ.) — ΠΓεννάδ. 889

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ἀνεμίδι (II).

1) Ἀπανεμίδα (I), ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ σομφὸς κόκκος τῶν δημητριακῶν, τὰ ζιζάνια καὶ λοιπὰ ἀπορρίμματα τὰ ὅποια μένουν ἐντὸς τοῦ κοσκίνου μετὰ τὸ λίκνισμα Σίφν.

ἀπανεμίδι τό, (II) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἴπανεμίδι Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπανεμίδα (II).

1) Ἀπανεμίδα (II), ὁ ἰδ., Κρήτ.: Κάτσε 'ς τὸ ἴπανεμίδι νὰ μὴ γρυγαδώνῃς. Ἐπαέ ναι ἴπανεμίδι, γιατί ναι νοτικό.

2) Ἐπανωφόριον Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὅλο μου τ' ἀπανεμίδι ναι τὸ βελερινάκι εὐτό. Συνών. ἀπανεμιά Β 6.

ἀπανεμίζω Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Σίφν. — Λεξ. Πρω. ἀπανεμίζω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπανομίζω Δαρδαν. Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Περίστασ. Στέρν. κ. ἄ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀπανομίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Ἰμβρ. ἴπανομίζω Προπ. (Ἀρτάκ.

Πάνορμ.) 'πανεμίζω Θράκ. (Καλαμ. Περίστασ.) 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Α. Κρήτ. Σίφν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπανεμις. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Απροσ. προφυλάττεται ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, εἶναι ὑπὲρ-
νεμον 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σίφν. — Λεξ.
Πρω.: 'Εκεία ἐπανεμίζεν, μὰ ἐπαδαὲ εἶναι ξέσβουρο Κρήτ.
Καὶ μετὰ προσδιορισμοῦ: 'Επὰ ἀπανεμίζει ἀπὸ τὸ βορρὰ
Σίφν. Συνών. ἀπαγκειάζω 1, ἀπανεμιάζω 1. 2)
Προσωπ. προφυλάττομαι ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τῆς βροχῆς,
μετὰ ἢ ἄνευ προσδιορισμοῦ Θήρ. 'Ιμβρ. Κίμωλ. Κύθηρ.
Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σίφν.: Τὸ καῖκι ἐπῆε ν' ἀπανεμίση Κίμωλ.
Θά 'μψης ν' ἀπανεμίσης 'ς τὸ σπιτάκι Σίφν. Πάγον ν' ἀπανου-
μίσου ἀπ' δούνη ἀγέρα κι ἀπ' δὴ βρουχὴ 'Ιμβρ. Βρέχ' πουλύ,
πάμι ν' ἀπανουμίσουμ' αὐτόθι. Καὶ μετβ. προφυλάττω τι
Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.): Δὲ δ' ἀπανεμίζει κἀνένας και-
ρὸς (προσβάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων) 'Απύρανθ.
Συνών. ἀπαγκειάζω 2, ἀπαγκειάρω 1, ἀπανεμιάζω 2.

3) Θερμαίνομαι Θράκ. (Καλαμ.) Προπ. ('Αρτάκ. Πά-
νορμ.): 'Πανόμ'σε τὸ κορμί μ', ἔβαλα ροῦχο 'Αρτάκ. Πάνορμ.

4) 'Ενεργ. καὶ μέσ. καταφεύγω πρὸς τινὰ ὡς πρὸς
ἄσυλον καὶ προστασίαν ἢ πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ ἀνακούφισιν
'Ιμβρ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Καλαμ. Μυριόφ. Περίστασ.)
Νάξ. ('Απύρανθ.): Δὲν ἔχου σὶ ποιόνα ν' ἀπανουμίσου 'Αδρια-
νούπ. Δὲν ἔχει ποῦ νὰ 'πανεμιστῇ Καλαμ. Περίστασ. Πρέπει
νὰ 'βρω μιὰ 'νναῖκα νὰ τῇ δάρω ν' ἀπανεμιστῶ 'Απύρανθ.
Συνών. ἀπαγκειάζω 2β. 5) Περιποιῶμαι, φιλοξενῶ
τινα Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ. Στέρν. κ. ἄ.): Μὲ ἀπανόμισε
κι ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνη τὰ χίλια καλὰ Θράκ. 'Η τσουρδατῆς
τοὺν 'πῆρι γὰ νὰ τοὺν ἀπανουμίσω Μάδυτ.

ἀπανεμισμα τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀπανεμίζω.

'Ασυλον, καταφύγιον: 'Απανεμισμα 'υρεύγει κι ἀξανοίει
πλούθη, δὲν ἀξανοίει σόγια κι ὁμορφιές! Συνών. ἀπα-
νεμιά Β1.

ἀπανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀπανεμοκυκλίζω
Νάξ. ('Απύρανθ.) 'πανεμοκυκλίζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνεμοκυκλίζω (Ι).

Τελειώνω τὸ ἀνεμοκύκλισμα ἤτοι τὴν ἐκτύλιξιν τοῦ
νήματος ἀπὸ τῆς ἀνέμης καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς τὰ
μασούρια ἢ καλάμια: 'Επανεμοκύκλισά το χτέ βράδν, 'ιατὶ
ἦτονε ξένη ἢ ἀνέμη καὶ βιάζασί με. 'Οσο κι ἂν ἔκανα γλήγορα,
δὲ δὴ 'πανεμοκύκλιζα χτές.

ἀπάνεμος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπάνουμους Θράκ. (Αἰν.)
'πάνεμος Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Κρήτ. 'δάνεμος
'Ιθάκ. ἀπάνεμο τό, Τσακων.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὑπὲρνεμος. 'Ιδ. Γ' Χατζιδ. Einleit. 100.

1) 'Ο μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὲρνεμος
ἐνθ' ἄν.: Τόπος ἀπάνεμος. Μέρος - σπῖτι ἀπάνεμο σύνηθ.
'Σ' ἔναν ἀπάνεμο μέρος νὰ κάτσης νὰ τζιδήσουνε μιὰ σιμῆς
τὰ ζὰ κι ἀπέκειο νὰ τὰ πάρης νὰ 'ρῆς 'Απύρανθ. Στήσαμε
τὴ σκηνὴ 'ς ἀπάνεμο μέρος Λεξ. Δημητρ. 'Ο ἄνεμος σώριαζε τὸ
χιόνι 'ς τῷ σπιτιῷ κάτω τοῖς ἀπάνεμες γωνιῆς ΚΠασαγιάνν.
Μοσχ. 85. Εἶδε ξαφνικὰ μιὰ φωτιά σὲ μιὰ μερὰ ἀπάνεμη
ΔΒουτυρ. 'Επανάστ. ζφών 242. 'Ηταν ἀπομεσήμερο καὶ τὸ
μέρος ἐκεῖνο ἀπάνεμο Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 68. || Ποίημ.

Σοῦ μένει ἀκόμα τὸ φτωχό, τ' ἀπάνεμο ἀκρογάλι

ποῦ σὰ βραδνάζει μέσα του πέφτουν τὰ βράχια, οἱ μῶλοι

ΛΠορφύρ. ἐν 'Ανθολ. Η' Αποστολίδ. 370. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀπάγκειος 1. 2) Τὸ ἀρσ. καὶ οὐδ. ὡς οὐς., τόπος μὴ
προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Θήρ. 'Ιθάκ. Κρήτ. Τήν.

Τσακων. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: 'Εκεῖ 'ς τ' ἀπάνεμο θὰ
βρῆς μαντρισμένα τὰ πρόβατα Θήρ. Τήν. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων.
Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανεμιά Α2.

ἀπανθίζω ἀμάρτ. 'ποθ-θίζω Ρόδ. 'ποτ-τίζω Ρόδ.
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνθίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνθῶ.
Παύω νὰ φέρω ἄνθη, νὰ ἀνθοφορῶ: 'Ποτ-τίζει τὸ
δέντρο.

ἀπανθογαλίζω ἀμάρτ. ἀποθογαλίζω Πόντ. (Σάντ.)
'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀνθογαλίζω.

'Αφαιρῶ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος σχηματι-
ζόμενον λιπῶδες στρώμα.

ἀπανθογάλισμα τό, ἀμάρτ. ἀποθογάλιγμαν Πόντ.
(Σάντ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ἀνθογάλισμα.

'Η ἀφαίρεσις τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος
λιπώδους στρώματος.

ἀπάνθρωπα ἐπίρρ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάνθρωπος. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

Βαναύσως, ἀπανθρώπως: Φέρνεται ἀπάνθρωπα 'ς τοὺς
ἐργάτες του. Τὸν μεταχειρίζεται ἀπάνθρωπα σὰ δοῦλο του.

ἀπανθρωπιά ἢ, ἀπανθρωπία λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ.
Πόντ. ('Αμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπανθρωπία Πόντ.
(Κερασ.) ἀπανθρωπία λόγ. κοιν. ἀπαθροπία 'Ηπ. Κρήτ.
ἀπαθροπία Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαρθωπία Πόντ. ('Αμισ. Σάντ.
Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπαρθωπία Πόντ. (Κερασ.) ἀπαρθωπία
Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀπάνθρωπία.

'Ελλειψις ἀγαθῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, βαναυ-
σότης, σκληρότης ἐνθ' ἄν.: 'Εχει μεγάλη ἀπανθρωπία κοιν.
Θαμάζομαι τὴν ἀπαθροπία του Κρήτ. 'Ατὸ τ' ἐποίκες τρανὸν
ἀπανθρωπίαν ἐν' (αὐτὸ ποῦ ἔκαμες κτλ.) Χαλδ. Μὲ τ' ἀτὸ
τ' ἐποίκεν ἔδειξεν τὴν ἀπαρθωπίαν αὐτοῦ. || 'Ασμ.

Μωρ' ἀνθρωπε διπρόσωπε, μὲ τὴν ἀπανθρωπία σου,

ἄλλα μιλάει τ' ἀχείλη σου κι ἄλλα 'χεις 'ς τὴν καρδιά σου
'Ηπ.

ἀπάνθρωπος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.
Χαλδ.) ἀπάνθρωπο Τσακων. ἀπάθρωπος 'Ιος Νίσυρ.
Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Σύμ. ἀπάθρουπους Λέσβ. Σκόπ. ἀπάθ-
θρωπος Κάρπ. ἀπαρθωπος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)
ἀπαρθωπος Πόντ. (Κερασ.) 'πάθ-θρωπος Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπάνθρωπος.

1) 'Ασπλαγχνος, σκληρὸς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Οἰν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Απάνθρωπος κακοῦργος-φονεάς.
'Απάνθρωπη διαγωγή - δουλειά. 'Αφῆσέ τον αὐτόν, εἶναι ἕνας
ἀπάνθρωπος κοιν. 'Απαρθωπον, ἀέτω' χτυποῦν ἀτόσον παιδί;
(ἔτσι χτυποῦν ἕνα τόσον μικρὸ παιδί;) Κερασ. 2) 'Αγροῦ-
κος, ἄξεστος, χυδαῖος 'Ιος Λέσβ. Νίσυρ. Πόντ. (Χαλδ.)
Σύμ. Τήλ. — Λεξ. Πόππλετ.: Καλημερίαν ἐδῶκ' ἄτον καὶ
τὴν καλημερία μ' ἀπάθρωπον κ' ἐπέρει (τοῦ εἶπον καλημέρα
καὶ ὁ ἀγροῦκος δὲν μοῦ τὴν ἀνταπέδωκε) Χαλδ. || Παροιμ.

'Αδύνατό 'ναι νὰ γενῇ χοῖρου μαλλὶ μετάξι,

τῶν ἀπανθρώπων τὰ παιδιὰ νὰ 'χουν τιμὴ καὶ πρᾶξι

(τὰ τέκνα πάντοτε ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς γονεῖς. 'Η παροιμ.
ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) 'Ιος. 3) Πρόστιχος, φαῦ-
λος Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.): 'Εστάθη ἀπάθ-θρω-
πος Κάρπ. 'Εγὼ 'ἐν εἶμαι 'πάθ-θρωπος νὰ πατήσω τὸν λόον
μου Κύπρ. 'Εγὼ 'ἐν θέλω νὰ γίνω 'πάθ-θρωπος τῶν νὰ μὲν
κάμου 'τῶν ποῦ ταιριάζει αὐτόθι. Πολλὰ ἀπαρθωπος ἐν'
Χαλδ. 4) 'Αγνώμων, ἀχάριστος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.
κ. ἄ.): 'Ατόσα καλὰ ἐποίκ' ἄτον κι αὐτὸς ἀπάθρωπον τέρ'

